



Arrest

nr. 101 045 van 17 april 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, X, X en X, die verklaren van Syrische nationaliteit te zijn, op 11 januari 2013 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris van 12 december 2012 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 maart 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 maart 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat M. WARLOP verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekers dienden samen met hun twee minderjarige kinderen een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten op 6 augustus 2012. Bij beslissing van 12 december 2012 werd hen het verblijf geweigerd en werden ze bevolen om het grondgebied te verlaten onder bijlage 26^{quater}. Dat zijn de bestreden beslissingen.

Beslissing ten aanzien van de eerste verzoekende partij:

"BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF MET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd door het

koninklijk besluit van 11 december 1996 en gewijzigd bij het koninklijk besluit van 27 april 2007, wordt het verblijf in het Rijk geweigerd

aan de persoon die verklaart te heten A. F. geboren te Aleppo, op (in) (...)1961 van nationaliteit te zijn : Syrië (Arabische Rep.) die een asielaanvraag ingediend heeft.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan Italië (1) toekomt, met toepassing van artikel 10.1 en artikel 18.7 van de Verordening van de Raad (EG) Nr. 343/2003 van 18/02/2003.

Betrokkene heeft op 06/08/2012 een asielaanvraag ingediend in België. Betrokkene verklaarde op 06/08/2012 in België te zijn aangekomen. Betrokkene verklaarde de Syrische nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op 14/06/1961.

Betrokkene verklaart tijdens zijn verhoor van 09/08/2012 dat hij op 24/06/2012 uit Syrië is vertrokken en via Turkije naar Italië is gereisd samen met zijn vrouw en twee kinderen. Betrokkene verklaart dat in Italië hun vingerafdrukken werden genomen in het kamp, maar dat ze er geen asiel vroegen. Er is geen hit Eurodac voor betrokkene. Voor zijn vrouw is er wel een hit Eurodac. Er blijkt dat haar vingerafdrukken in Italië werden genomen op 11/07/2012 te Crotone wegens illegale binnenkomst. Betrokkene verklaart dat ze na enkele dagen verblijf in een kamp Crotone, nog even in Milaan zijn gebleven en vervolgens naar België zijn gekomen waar ze op 06/08/2012 een asielaanvraag indienden. Gelet op bovenstaande gegevens en werd op 25/09/2012 een terugnameverzoek op basis van art 10.1 van de Verordening van de Raad (EG) Nr. 343/2003 van 18/02/2003 verstuurd aan de Italiaanse autoriteiten. Aangezien de Belgische autoriteiten op 25/11/2012 nog geen antwoord hadden ontvangen van Italië stond dit, overeenkomstig artikel 18.7 van Verordening (EG) Nr. 343/2003 van 18/02/2003, gelijk met de aanvaarding van het terugnameverzoek. Italië werd hierdoor op 26/11/2012 de verantwoordelijke lidstaat voor de behandeling van de asielaanvraag van betrokkene. Dit hield tevens de verplichting in om betrokkene over te nemen en zijn asielaanvraag te behandelen. We hebben dit aan de Italiaanse autoriteiten laten weten met een Tacit Agreement van 28/11/2012. Ook voor vrouw en kind is Italië de verantwoordelijke lidstaat.

Gevraagd naar redenen waarom betrokkene precies in België zijn asielaanvraag wou indienen stelt betrokkene dat hij in Syrië werd aangeraden naar België te komen. Men zei er dat hij in België kon werken en dat de mensenrechten er gerespecteerd zijn. Gevraagd naar redenen met betrekking tot de omstandigheden van opvang of van behandeling die een verzet tegen de overdracht naar het voor de asielaanvraag verantwoordelijke land, zouden kunnen rechtvaardigen, stelt betrokkene dat België zijn eerste keuze was. Hij stelt nog dat Italië niet veel anders is dan vele Arabische landen. Hij stelt dat mensen er op dezelfde manier worden behandeld. Hij verklaart dat ze in het kamp niet goed behandeld werden. Hij stelt dat zijn zoon astma heeft en niet verzorgd werd. De Belgische asielinstantie kan onder geen enkel beding voldoen aan de wil van betrokkene om zijn asielaanvraag in België te behandelen gezien dit zou neerkomen op het ontkennen van het objectief dat Europa voor ogen heeft in zijn Verordening waarbij de criteria en de mechanismen worden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag en om een vrije keuze van de asielzoeker uit te sluiten. Er dient verder te worden opgemerkt dat betrokkene geen asiel heeft gevraagd in Italië. Bijgevolg vielen zij niet onder het toepassingsgebied van de richtlijn 2003/9/EG van de Raad van 27 januari 2003 tot vaststelling van minimumnormen voor de opvang van asielzoekers. Betrokkene verklaart echter wel dat ze na aankomst in Italië enkele dagen in een kamp werden ondergebracht waar ze konden herstellen van verwondingen opgelopen tijdens de reis. Betrokkene kan dus niet aannemelijk maken dat ze in Italië niet op noodzakelijke medische verzorging zouden kunnen rekenen bij het indienen van een asielverzoek.

We merken op dat Italië de Conventie van Genève van 1951 ondertekende en partij is bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Het is als lidstaat van de Europese Unie gebonden door dezelfde internationale verdragen als België. Betrokkene zal in de mogelijkheid gesteld worden een asielaanvraag in te dienen. Italië onderwerpt asielaanvragen, net als België en de andere Lidstaten, aan een individueel onderzoek en kent de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er zijn geen redenen om aan te nemen dat betrokkene voor de behandeling van zijn asielaanvraag meer garanties in België dan in Italië zou genieten. Betrokkene kan niet aannemelijk maken dat de Italiaanse autoriteiten de richtlijn 2003/9/EG van de Raad van 27 januari 2003 tot vaststelling van minimumnormen voor de opvang van asielzoekers in de lidstaten niet zou respecteren. De Italiaanse autoriteiten hebben de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft en de inhoud van deze bescherming en de richtlijn 2005/85/EG van de Raad van 1 december 2005 betreffende de minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus in hun nationaal recht omgezet. Er zijn geen aanwijzingen dat

dit niet correct is gebeurd. Er is op dit moment geen goede grond aanwezig om afstand te doen van het interstatelijk vertrouwensbeginsel ten aanzien van Italië en de uitvoering van de Dublin II Verordening. Er kan op basis van de door betrokkene aangehaalde verklaringen en elementen geen intentionele bedreiging, uitgaande van de Italiaanse autoriteiten, op zijn leven, vrijheid of fysieke integriteit worden vastgesteld. Het is aan betrokkene om aannemelijk te maken dat er zich in zijn zaak feiten en omstandigheden voordoen op basis waarvan het vermoeden van eerbiediging door de verdragspartijen van het Vluchtelingenverdrag en art. 3 van het EVRM worden weerlegd. Hiervan is sprake als de asielzoeker aannemelijk maakt dat in de asielprocedure van de verantwoordelijke lidstaat ten aanzien van de asielzoeker niet zal worden onderzocht en vastgesteld of er sprake is van een schending van het Vluchtelingenverdrag of van art. 3 van het EVRM, hetgeen hier niet het geval is. Het gegeven dat Italië momenteel het voorwerp is van een uitzonderlijk immense toestroom van kandidaat- vluchtelingen en economische migranten door de politieke gebeurtenissen die plaatsgrepen in Noord-Afrika en het Midden-Oosten betekent echter niet automatisch dat betrokkene blootgesteld zal worden aan een onmenselijke of vernederende behandeling en/of dat zijn asielaanvraag niet met de nodige aandacht en objectiviteit zal worden behandeld. Betrokkene brengt dan ook geen enkel element aan waaruit blijkt dat Italië momenteel de asielaanvragen van vreemdelingen die in toepassing van de Dublin-II-Verordening terug- of overgenomen worden van een andere lidstaat niet met de nodige zorg en conform de ter zaken geldende internationale regelgeving zou onderzoeken. Uit recente rapporten (Norwegian Organisation for Asylum Seekers (NOAS), "The Italian approach to asylum: System and core problems", April 2011 & Schweizerische Flüchtlingshilfe/OSAR, "Asylum procedure and reception conditions in Italy - Report on the situatie of asylum seekers, refugees, and persons under subsidiary or humanitarian protection, with focus on Dublin returnees", Berne and Oslo, May 2011), kan bovendien worden opgemaakt dat vreemdelingen die in het kader van de Dublin-II-Verordening overgedragen worden aan de bevoegde Italiaanse autoriteiten bij hun aankomst in Italië door de luchthavenpolitie worden geholpen om in contact te treden met de verantwoordelijke autoriteiten en dat zij in beginsel de mogelijkheid hebben om een eerder aangevangen asielprocedure te hervatten of een nieuwe op te starten waarbij niet op voorhand vaststaat dat met geen aanspraak op opvang heeft dan wel dat deze opvang in de praktijk niet zou kunnen worden verkregen. Een kopie van beide rapporten werd toegevoegd aan het administratief dossier van betrokkene.

Italië kent onafhankelijke beroepsinstanties voor beslissingen inzake detentie en verwijdering. Verder kunnen - indien nodig- voorlopige maatregelen worden gevraagd met toepassing van artikel 39 van het procedurereglement van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM). Betrokkene slaagt er niet in aannemelijk te maken dat er een reëel risico bestaat dat Italië hem zal repatriëren, indien niet, dan wel niet afdoende, is vastgesteld of hij bescherming behoeft en dat hij als dusdanig zal blootgesteld worden aan een behandeling die strijdig is met art. 3 EVRM.

Een terugkeer naar Italië kan door onze diensten georganiseerd worden. De Italiaanse autoriteiten zullen bovendien (indien betrokkene wenst gebruik te maken van deze mogelijkheid) tenminste zeven dagen op voorhand in kennis gesteld worden van de overdracht van betrokkene zodat aangepaste opvang kan voorzien worden. Betrokkene verklaart geen familie te hebben in België, noch elders in Europa. Een behandeling van de aanvraag op basis van art 7, 8 of 15 is derhalve niet aan de orde. In verband met zijn gezondheidstoestand vermeldt betrokkene enkele problemen. Er zijn geen medische attesten aanwezig in het administratief dossier van betrokkene waaruit zou kunnen blijken dat betrokkene niet in staat zou zijn om te reizen.

Gelet op al deze elementen, is er derhalve geen concrete basis om de asielaanvraag van betrokkene in België te behandelen op grond van art. 3§2 of art. 15 van Verordening (EG) Nr. 343/2003 van 18/02/2003. Bijgevolg is België niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan de Italiaanse autoriteiten toekomt, met de toepassing van art. 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van art. 10.1 en art. 18.7 van de Verordening van de Raad (EG) nr. 343/2003 van 18 februari 2003 en moet betrokkene het grondgebied van het Rijk binnen de zeven (7) verlaten. Hij dient zich aan te bieden bij de bevoegde Italiaanse autoriteiten."

Beslissing ten aanzien van de tweede verzoekende partij:

"BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF MET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd door het koninklijk besluit van 11 december 1996 en gewijzigd bij het koninklijk besluit van 27 april 2007, wordt het verblijf in het Rijk geweigerd

aan de persoon die verklaart te heten A. I. geboren te Deirezzour, op (in) (...)1977 van nationaliteit te zijn : Syrië (Arabische Rep.) die een asielaanvraag ingediend heeft.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan Italië (1) toekomt, met toepassing van artikel 10.1 en artikel 18.7 van de Verordening van de Raad (EG) Nr. 343/2003 van 18/02/2003.

Betrokkene heeft op 06/08/2012 een asielaanvraag ingediend in België. Betrokkene verklaarde op 06/08/2012 in België te zijn aangekomen. Betrokkene verklaarde de Syrische nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op 21/11/1977.

Uit de vergelijking van de vingerafdrukken in Eurodac van 06/08/2012 blijkt dat betrokkene voorafgaand aan haar asielaanvraag in België het grondgebied van de lidstaten illegaal is binnengekomen te Crotone (Italië) op 11/07/2012. Betrokkene verklaart tijdens haar verhoor van 09/08/2012 dat ze op 24/06/2012 uit Syrië is vertrokken en via Turkije naar Italië is gereisd samen met haar man en twee kinderen. Betrokkene verklaart dat in Italië hun vingerafdrukken werden genomen, maar dat ze er geen asiel vroegen. Betrokkene verklaart dat ze op 04/08/2012 Italië hebben verlaten en vervolgens naar België zijn gekomen waar ze op 06/08/2012 een asielaanvraag indienden.

Gelet op bovenstaande gegevens en werd op 25/09/2012 een terugnameverzoek op basis van art 10.1 van de Verordening van de Raad (EG) Nr. 343/2003 van 18/02/2003 verstuurd aan de Italiaanse autoriteiten. Aangezien de Belgische autoriteiten op 25/11/2012 nog geen antwoord hadden ontvangen van Italië stond dit, overeenkomstig artikel 18.7 van Verordening (EG) Nr. 343/2003 van 18/02/2003, gelijk met de aanvaarding van het terugnameverzoek. Italië werd hierdoor op 26/11/2012 de verantwoordelijke lidstaat voor de behandeling van de asielaanvraag van betrokkene. Dit hield tevens de verplichting in om betrokkene en de minderjarige kinderen over te nemen en hun asielaanvraag te behandelen. We hebben dit aan de Italiaanse autoriteiten laten weten met een Tacit Agreement van 28/11/2012. Ook voor haar man is Italië de verantwoordelijke lidstaat.

Gevraagd naar redenen waarom betrokkene precies in België haar asielaanvraag wou indienen stelt betrokkene dat de mensen in Syrië erg positief spraken over België. Ze stelt nog dat er hier werk zou zijn en één goed scholingssysteem. De Belgische asielinstantie kan onder geen enkel beding voldoen aan de wil van betrokkene om haar asielaanvraag in België te behandelen gezien dit zou neerkomen op het ontkennen van het objectief dat Europa voor ogen heeft in zijn Verordening waarbij de criteria en de mechanismen worden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag en om een vrije keuze van de asielzoeker uit te sluiten. Gevraagd naar redenen met betrekking tot de omstandigheden van opvang of van behandeling die een verzet tegen de overdracht naar het voor de asielaanvraag verantwoordelijke land, zouden kunnen rechtvaardigen, stelt betrokkene dat ze niet naar Italië wil. Ze stelt dat de medische verzorging er ontoereikend was, dat mensen er werden geslagen, dat het onthaal vreselijk was omdat ze met 11 mensen in een kleine ruimte zaten en er geen privacy was. Ze vertelt dat de Arabische tolk vertelde dat het niet mogelijk was hen op te nemen en dat ze konden gaan waar ze wilden. Aan de verklaringen van betrokkene kan geen objectieve bewijskracht worden toegekend. Er is op dit moment geen goede grond aanwezig om afstand te doen van het interstatelijk vertrouwensbeginsel ten aanzien van Italië en de uitvoering van de Dublin II Verordening. We merken op dat betrokkene in Italië geen asielaanvraag heeft ingediend en bijgevolg niet onder het toepassingsgebied viel van de richtlijn 2003/9/EG van de Raad van 27 januari 2003 tot vaststelling van minimumnormen voor de opvang van asielzoekers in de lidstaten. Hoewel betrokkene reeds in Italië was, heeft zij toen geen gebruik gemaakt van de mogelijkheid om een asielaanvraag in te dienen. Aangezien betrokkene in Italië geen asielaanvraag indiende, zijn de beweringen van betrokkene m.b.t. de situatie voor asielzoekers volstrekt hypothetisch.

We merken verder op dat Italië de Conventie van Genève van 1951 ondertekende en partij is bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Het is als lidstaat van de Europese Unie gebonden door dezelfde internationale verdragen als België. De lidstaten hebben in de preambule van het Europees Unie- Verdrag onderschreven de rechten van de mens te respecteren en tevens partij te zijn bij het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens. Betrokkene zal in de mogelijkheid gesteld worden een asielaanvraag in te dienen. Italië onderwerpt asielaanvragen, net als België en de andere Lidstaten, aan een individueel onderzoek en kent de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er zijn geen redenen om aan te nemen dat betrokkene voor de behandeling van haar asielaanvraag meer garanties in België dan in Italië zou genieten. Betrokkene kan niet aannemelijk maken dat de Italiaanse autoriteiten de richtlijn 2003/9/EG van de Raad van 27 januari 2003 tot vaststelling van minimumnormen voor de opvang van asielzoekers in de lidstaten niet zou respecteren. De Italiaanse autoriteiten hebben de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft en de inhoud van deze bescherming en

de richtlijn 2005/85/EG van de Raad van 1 december 2005 betreffende de minimum normen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus in hun nationaal recht omgezet. Er zijn geen aanwijzingen dat dit niet correct is gebeurd. Er is op dit moment geen goede grond aanwezig om afstand te doen van het interstatelijk vertrouwensbeginsel ten aanzien van Italië en de uitvoering van de Dublin II Verordening. Er kan op basis van de door betrokkene aangehaalde verklaringen en elementen geen intentionele bedreiging, uitgaande van de Italiaanse autoriteiten, op zijn leven, vrijheid of fysieke integriteit worden vastgesteld. Het is aan betrokkene om aannemelijk te maken dat er zich in zijn zaak feiten en omstandigheden voordoen op basis waarvan het vermoeden van eerbiediging door de verdragspartijen van het Vluchtelingenverdrag en art. 3 van het EVRM worden weerlegd. Hiervan is sprake als de asielzoeker aannemelijk maakt dat in de asielprocedure van de verantwoordelijke lidstaat ten aanzien van de asielzoeker niet zal worden onderzocht en vastgesteld of er sprake is van een schending van het Vluchtelingenverdrag of van art. 3 van het EVRM, hetgeen hier niet het geval is. Het gegeven dat Italië momenteel het voorwerp is van een uitzonderlijk immense toestroom van kandidaat- vluchtelingen en economische migranten door de politieke gebeurtenissen die plaatsgrepen in Noord-Afrika en het Midden-Oosten betekent echter niet automatisch dat betrokkene blootgesteld zal worden aan een onmenselijke of vernederende behandeling en/of dat zijn asielaanvraag niet met de nodige aandacht en objectiviteit zal worden behandeld. Betrokkene brengt dan ook geen enkel element aan waaruit blijkt dat Italië momenteel de asielaanvragen van vreemdelingen die in toepassing van de Dublin-II-Verordening terug- of overgenomen worden van een andere lidstaat niet met de nodige zorg en conform de ter zaken geldende internationale regelgeving zou onderzoeken. Uit recente rapporten (Norwegian Organisation for Asylum Seekers (NOAS), "The Italian approach to asylum: System and core problems", April 2011 & Schweizerische Flüchtlingshilfe/OSAR, "Asylum procédure and reception conditions in Italy - Report on the situation of asylum seekers, refugees, and persons under subsidiary or humanitarian protection, with focus on Dublin returnees", Berne and Oslo, May 2011), kan bovendien worden opgemaakt dat vreemdelingen die in het kader van de Dublin-II-Verordening overgedragen worden aan de bevoegde Italiaanse autoriteiten bij hun aankomst in Italië door de luchthavenpolitie worden geholpen om in contact te treden met de verantwoordelijke autoriteiten en dat zij in beginsel de mogelijkheid hebben om een eerder aangevangen asielprocedure te hervatten of een nieuwe op te starten waarbij niet op voorhand vaststaat dat met geen aanspraak op opvang heeft dan wel dat deze opvang in de praktijk niet zou kunnen worden verkregen. Het rapport "The Italian approach to asylum: System and core problems" vermeldt bovendien dat gevallen die in het kader van de Dublin II Verordening aan Italië worden overgedragen en wiens asielaanvraag nog in behandeling is, over het algemeen wel een plaats toegekend krijgen na aankomst in Rome of Milaan. Bovendien blijkt uit het rapport dat kwetsbare groepen (waaronder dus gezinnen met kinderen) voorrang krijgen. Een kopie van beide rapporten is toegevoegd aan het administratief dossier van betrokkene.

Italië kent onafhankelijke beroepsinstanties voor beslissingen inzake detentie en verwijdering. Verder kunnen - indien nodig- voorlopige maatregelen worden gevraagd met toepassing van artikel 39 van het procedurereglement van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM). Betrokkene slaagt er niet in aannemelijk te maken dat er een reëel risico bestaat dat Italië haar zal repatriëren, indien niet, dan wel niet afdoende, is vastgesteld of ze bescherming behoeft en dat ze als dusdanig zal blootgesteld worden aan een behandeling die strijdig is met art. 3 EVRM.

Een terugkeer naar Italië kan door onze diensten georganiseerd worden, De Italiaanse autoriteiten zullen bovendien (indien betrokkene wenst gebruik te maken van deze mogelijkheid) tenminste zeven dagen op voorhand in kennis gesteld worden van de overdracht van betrokkene zodat aangepaste opvang kan voorzien worden.

Betrokkene verklaart geen familie te hebben in België, enkel een broer in Nederland waar ze geen contact meer mee heeft. Een behandeling van de asielaanvraag op basis van art 7, 8 of 15 is derhalve niet aan de orde. Betreffende haar gezondheidstoestand vermeldt betrokkene dat ze een depressie heeft. Er zijn geen medische documenten aanwezig in het administratief dossier van betrokkene. Er zijn geen aanwijzingen dat betrokkene niet zou kunnen reizen.

Gelet op al deze elementen, is er derhalve geen concrete basis om de asielaanvraag van betrokkene in België te behandelen op grond van art. 382 of art. 15 van Verordening (EG) Nr. 343/2003 van 18/02/2003. Bijgevolg is België niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan de Italiaanse autoriteiten toekomt, met de toepassing van art. 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van art. 10.1 en art. 18.7 van de Verordening van de Raad (EG) nr. 343/2003 van 18 februari 2003 en moet betrokkene het grondgebied van het Rijk binnen de zeven (7) verlaten. Zij dient zich aan te bieden bij de bevoegde Italiaanse autoriteiten."

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Verzoekers voeren een eerste middel aan dat luidt als volgt:

“Eerste middel genomen uit de gezamenlijke schending van artikelen 3 §2, 4, 15, Verordening 343/2003 van 18 februari 2003 van de Raad tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek dat door een onderdaan van een derde land bij een van de lidstaten wordt ingediend, artikel 3 de EVRM, artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980, artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en de artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 met betrekking tot de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, schending van de materiële, zorgvuldigheid en de verplichting alle gegevens en stukken van het dossier in overweging te nemen; Verzoekers hebben Syrië verlaten omwille van veiligheidsproblemen. Ze zijn op 24 juni 2012 uit Syrië vertrokken en via Turkije naar Italië zijn gereisd. Hun vingerafdrukken werden genomen maar ze er geen asiel vroegen. Ze hebben op 4 augustus 2012 Italië verlaten en ze zijn naar België gekomen waar ze op 6 augustus 2012 een asielaanvraag indienden. Ze wilden hun asielaanvraag in België indienen voor volgende redenen: de mensen in Syrië erg positief spraken over België; in België is er een goed scholingssysteem; de medische verzorging in Italië is ontoereikend; de mensen werden er geslagen; de onmenselijke of vernederende behandeling en de asielaanvraag niet met de nodige aandacht en objectiviteit zal worden behandeld; de Heer A. is ziek en moet zorgen krijgen; Dat er bestaat een schending van artikelen 3§2, 4, 15, Verordening 343/2003 van 18 februari 2003 van de Raad tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek dat door een onderdaan van een derde land bij een van de lidstaten wordt ingediend, artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980. Dat Verzoeker, de Heer A, zijn gezondheidstoestand is zeer slecht en hij heeft een depressie. Hij werd gehospitaliseerd : " Infarctus STEMI antéro-septal et latéral haut survenu le 30 décembre 2012". L'Office des Etrangers ne peut donc faire l'économie d'un examen approfondi du risque au regard de l'article 3 de la CEDH avant un renvoi vers un pays membre, qu'il y ait eu une demande 9 ter ou non, et que celle-ci ait été déclarée irrecevable ou non" (CCE, arrêt n° 67.544 du 29 septembre 2011; CCE, arrêt n° 71.856 du 15 décembre 2011; CCE, arrêt n° 74.316 du 31 janvier 2012) (M.B. Hiernaux, la régularisation médicale : aperçu de la jurisprudence récente du CCE, RDE, 2012 n° 168). Dat bestaat dus humanitaire redenen; Dat de bestreden beslissing heeft het eerste middel geschonden;”

2.1.2. Verzoekers betogen dat ze verkiezen om hun asielaanvraag in België in te dienen. Ze geven op algemene en summier wijze aan dat de reden daarvoor is dat de mensen in Syrië erg positief spraken over België, in België een goed scholingssysteem is, de medische zorg in Italië ontoereikend is, de mensen er worden geslagen, de behandeling van de asielaanvraag er niet met de nodige objectiviteit zou worden behandeld en omdat verzoeker ziek is en zorg moet krijgen. Zij stellen dat verzoeker gehospitaliseerd is of is geweest, zonder dit verder toe te lichten.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekers de motieven van de bestreden beslissingen kennen, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en verzoekers bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoeren, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

In Verordening 343/2003 worden de criteria en de mechanismen vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag. Dit impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker wordt uitgesloten.

Verzoekers kunnen derhalve niet dienstig inroepen dat op de Belgische autoriteiten de verplichting zou rusten om hun asielaanvraag te behandelen omdat zij dit verkiezen. Het feit dat zij vertrouwen hebben in de Belgische autoriteiten wat betreft de behandeling van hun asielaanvraag, het respecteren van de

mensenrechten of het aanbieden van een kwaliteitsvolle opleiding aan hun kinderen, leidt er niet toe dat de Belgische autoriteiten op grond van internationale regelgeving ertoe gehouden zouden zijn om toepassing te maken van artikel 3.2 van de Verordening (EG) nr. 343/2003 van de Raad van 18 februari 2003.

Overeenkomstig de rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie zal, slechts wanneer de lidstaten niet onkundig kunnen zijn van het feit dat de tekortkomingen in het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorziening van asielzoekers in de op grond van de Dublin-II-verordening verantwoordelijke lidstaat, ernstige en op feiten beruste gronden vormen om aan te nemen dat de asielzoeker een reëel risico zal lopen op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Europees Handvest van de Grondrechten, een overdracht naar de overeenkomstig de Verordening (EG) nr. 343/2003 verantwoordelijke lidstaat strijdig zijn met die bepaling.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens reeds heeft geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66).

Het Hof van Justitie van de Europese Unie bevestigt uitdrukkelijk de principes die worden vooropgesteld door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, waarbij de bescherming van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens slechts in uitzonderlijke omstandigheden toepassing vindt. Niet elke schending van de grondrechten door de overeenkomstig de Dublin II-criteria verantwoordelijke staat heeft immers een invloed op de verantwoordelijkheid van de andere lidstaten. Een dergelijke redenering zou immers strijdig zijn met de bestaansredenen van de Unie, de verwezenlijking van de ruimte van veiligheid, vrijheid en rechtvaardigheid, en meer bepaald het gemeenschappelijk Europees asielstelsel dat berust op wederzijds vertrouwen en een vermoeden dat de overige lidstaten het Unierecht en meer in het bijzonder de grondrechten eerbiedigen, die in de onderhavige context op het spel staan.

Persberichten of algemene rapporten op zich volstaan niet om een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens aan te tonen, te meer zolang erop wordt toegezien dat het bestuur in de motivering van de bestreden beslissing tot weigering van verblijf onder bijlage 26^{quater}, rekening houdt met de preciaire situatie van de asielzoekers sinds de gebeurtenissen in Noord-Afrika, en in dat concreet geval bijkomend versterkt met het feit dat de Italiaanse autoriteiten antwoordden op het terugnameverzoek.

Uit de lezing van de bestreden beslissingen blijkt dat een dergelijk onderzoek *in casu* door de verwerende partij werd gevoerd en dat de bestreden beslissingen in overeenstemming met dat onderzoek werden gemotiveerd. In de bestreden beslissingen wordt gemotiveerd dat de beslissingen werden genomen in het licht van de uitzonderlijke toestroom van de kandidaat-vluchtelingen en economische migranten als gevolg van de politieke gebeurtenissen in het Midden-Oosten en Noord-Afrika, doch dat verzoekers niet aannemelijk maken dat hun asielaanvraag door de Italiaanse autoriteiten niet conform de geldende internationale wetgeving zou worden behandeld.

Verzoekers werpen op dat de Arabische tolk hen verklaarde dat zij niet konden worden opgevangen en dat zij vrij waren om te gaan. Zij uiten op algemene wijze hun ongenoegen omdat zij geen opvang kregen, doch in de bestreden beslissingen wordt overwogen dat, gezien zij verkozen om geen asiel aan te vragen in Italië, zij niet vielen onder de toepassing van de richtlijn 2003/9/EG van de Raad van 27 januari 2003 tot vaststelling van de minimumnormen voor de opvang van asielzoekers in de lidstaten. Daaruit volgt dat verzoekers' bewering dat hun asielaanvraag niet in overeenstemming met de internationale regelgeving zou worden afgehandeld, die overigens niet wordt onderbouwd of gestaafd, is louter hypothetisch.

Verzoekers tonen evenmin aan dat in hun hoofde redenen van medische aard aanwezig zouden zijn die zich tegen een overdracht naar Italië zouden verzetten, waardoor zij zich in een uitzonderlijke situatie zouden bevinden, waarbij de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt, zoals vooropgesteld door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens en het Hof van Justitie van de Europese Unie. Zij

verklaren dat verzoeker zou lijden aan een depressie, hij medicatie nam maar dat die nu op zou zijn. Ze verklaren dat hun zoon aan astma zou lijden en geen verzorging zou hebben gekregen in het vluchtelingenkamp. Ze laten echter na deze elementen verder toe te lichten en te staven aan de hand van medische documenten, waardoor ze geen klaarheid scheppen omtrent hun medische situatie.

Uit de bestreden beslissing en uit het administratief dossier blijkt dat verzoekers, in overeenstemming met de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, de kans kregen om de redenen toe te lichten, die volgens hen een verzet tegen een overdracht naar Italië zouden rechtvaardigen. Verzoekers laten na aan hun summiere verklaringen een geloofwaardig karakter te geven, met een minimum aan bewijselementen. Zij werpen in het inleidend verzoekschrift op dat verzoeker gehospitaliseerd zou zijn geweest, maar brengen hier evenwel geen bewijs van aan. Bovendien lieten ze na langs de daartoe geëigende procedure aan te tonen dat in hun hoofde een medische toestand zou bestaan waardoor zij zich in een onverwijderbare toestand zouden bevinden. Ten slotte geldt ook in dit verband dat op heden geen objectieve redenen aanwezig zijn dat zij in Italië geen recht zouden hebben op de toegang tot de nodige medische verzorging, noch dat die als zodanig niet zou worden aangeboden in praktijk.

Gezien geen kennelijke wanverhouding werd aangetoond tussen de overwegingen die de bestreden beslissingen onderbouwen en het dispositief van deze beslissingen, en niet werd aangetoond dat het bestuur op grond van een incorrecte feitenvinding tot de thans bestreden beslissingen is gekomen, kan de schending van de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel niet worden aangenomen.

Uit het bovenstaande blijkt tevens dat de bestreden beslissingen werden genomen in overeenstemming met 4 en 15 van de Verordening (EG) nr. 343/2003 van de Raad van 18 februari 2003 en artikel 51/5 van de vreemdelingenwet.

Het eerste middel is ongegrond.

2.2.1. Verzoekers voeren een tweede middel aan dat luidt als volgt:

“Tweede middel genomen uit de gezamenlijke schending van artikel 8 van EVRM. Dat zo, de tegenpartij niet is overgegaan tot de beoordeling van de evenredigheid tussen de aanslag aan de naleving van het privé-leven van verzoeker dat door de verwijderingmaatregel van het gebied en het doel wordt veroorzaakt, die door de Belgische Staat worden nagestreefd; Dat de motivatie van de tegenpartij is niet adequaat; de kinderen gaan naar school; Dat de bestreden beslissing heeft het artikel 8 EVRM geschonden;”

2.2.2. Verzoekers werpen op dat verwerende partij niet zou zijn overgegaan tot de beoordeling van de evenredigheid tussen de belangen van verzoekers en het algemeen belang. Het concreet element dat zij aanhalen bestaat erin dat hun kinderen naar school gaan.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens heeft verduidelijkt dat bij de vraag of er daadwerkelijk sprake is van een inmenging in het privé- en/of familie- en gezinsleven moet nagezien worden of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating heeft verzocht, dan wel of het gaat om de weigering van een voortgezet verblijf.

Gaat het namelijk om een eerste toelating dan oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 EVRM. In dit geval moet er volgen het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de Staat om het recht op privé- en/of gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut v. United Kingdom, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer v. The Netherlands, § 36) Dit geschiedt aan de hand van een fair balance-toets.

De bestreden beslissingen hebben niet tot het gevolg heeft dat verzoekers of hun kinderen enig rechtmatig verblijfsrecht ontnomen wordt.

Aangezien de bestreden beslissingen geen inmenging uitmaken met het recht op een privé- of een gezinsleven zoals voorzien in artikel 8, eerste lid van het EVRM diende het bestuur bijgevolg geen proportionaliteitstoetsing overeenkomstig artikel 8, tweede lid van het EVRM door te voeren.

De verwerende partij diende, teneinde de omvang van de verplichting die voor de Staat uit artikel 8, eerste lid van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens voortvloeit te bepalen, na te gaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders. Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

De bestreden beslissingen gelden ten opzichte van het volledige gezin en gewone sociale relaties worden niet beschermd door artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens. Verzoekers tonen bovendien evenmin aan dat de door hen opgebouwde integratie en sociale relaties van die aard en intensiteit zijn dat zij, *in casu*, wel onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM zouden kunnen vallen.

Verzoekers verblijven in België sinds augustus 2012. Het is in het licht van de rechtspraak van het EHRM niet ernstig om te stellen dat het gegeven dat hun kinderen ten vroegste sinds september 2012 in België school lopen er toe zou leiden dat de thans bestreden beslissingen de fair balance-toets van artikel 8 van het EVRM niet doorstaan.

Een schending van artikel 8 van het EVRM blijkt dan ook niet.

Het tweede middel is niet gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien april tweeduizend dertien door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. MILOJKOWIC